

**Najvyšší súd
Slovenskej republiky – disciplinárny súd**

2 Ds 22/04

Rozhodnutie je právoplatné

číslo: 20.1.2005
Najvyšší súd Slovenskej republiky Bratislava

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kučeru a sudcov JUDr. Anny Pikulovej a JUDr. Milana Hrbeka na ústnom pojednávaní 16. decembra 2004 v Bratislave v disciplinárnej veci proti sudcovi Okresného súdu B [redacted] JUDr. M [redacted] K [redacted] pre disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov rozhodol

t a k t o :

JUDr. M [redacted] K [redacted] sudca Okresného súdu B [redacted]
nar. [redacted] v B [redacted] bytom [redacted] B [redacted] sa podľa § 129
ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z.

o s l o b o d z u j e

spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre skutok, že v pridelenej veci vedenej na Okresnom súde B [redacted] pod č. k. 27 C 11/00 /právna vec žalobcu JUDr. P [redacted] P [redacted] proti žalovanému P [redacted], a. s., o ochranu osobnosti spojenú s náhradou nemajetkovej ujmy 20.000.000,- Sk/ dňa 27. 6. 2003 vyhlásil rozsudok a potom, čo posledné predĺženie lehoty na jeho vypracovanie predsedom Okresného súdu B [redacted] uplynulo dňa 9. 1. 2004, nekonal od 27. 4. 2004 a písomné vyhotovenie odovzdal kancelárii na opis dňa 10. 6. 2004 a písomné vyhotovenie rozsudku bolo následne odoslané dňa 8. 7. 2004, pretože skutok nie je disciplinárnym previnením.

Disciplinárny súd trovu konania sudcovi nepriznáva.

Odôvodnenie:

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky podal dňa 24. augusta 2004 podľa ustanovenia § 120 ods. 2 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov /ďalej len „Zákon o sudcoch a prísediacich“/ návrh na začatie disciplinárneho konania proti JUDr. M. K., sudcovi Okresného súdu B. nar. v B., bytom B. pre porušenie ustanovenia § 158 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov a povinnosti sudcu podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich tým, že v pridelennej veci na Okresnom súde B. pod č. k. 27 C 11/00 /právna vec žalobcu JUDr. P. P. proti žalovanému P., a. s., o ochranu osobnosti spojenú s náhradou nemajetkovej ujmy 20.000.000,- Sk/ dňa 27. 6. 2003 vyhlásil rozsudok a potom, čo posledné predĺženie lehoty na jeho vypracovanie predsedom Okresného súdu B. uplynulo dňa 9. 1. 2004, jeho písomné vyhotovenie odovzdal kancelárii na opis dňa 10. 6. 2004 a písomné vyhotovenie rozsudku bolo následne odoslané dňa 8. 7. 2004. Za disciplinárne previnenie sudcovi navrhol uložiť disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 1 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a to zníženie funkčného platu o 15 % na obdobie 3 mesiacov. Na preukázanie spáchania disciplinárneho previnenia sudcom navrhol minister spravodlivosti SR vykonať dôkaz prečítaním rozsudku vo veci č.k. 27 C 11/00, prečítaním žiadostí o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia z dní 21.7.2003, 3.10.2003 a 20.11.2003, fotokópie úpravy pre kanceláriu z 10.6.2004, vyjadrenia sudcu k sťažnosti z 10.8.2004, upovedomenia predsedu súdu vo veci sťažnosti zo dňa 16.8.2004, sťažnosť P., a.s. na prietahy v konaní, odstúpenie sťažnosti predsedovi Okresného súdu B. vyjadrenie predsedu Okresného súdu B. k sťažnosti. Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil najmä tým, že odovzdal písomné vyhotovenie rozsudku vyhláseného dňa 27.6.2003 na opis až dňa 10.6.2004, t.j. po uplynutí takmer jedného roku, pričom rozsudok nevyhotovil ani v predĺženej lehote napriek tomu, že mu bola predlžovaná opakovane, po uplynutí poslednej predĺženej lehoty rozsudok ani písomne nevyhotovil, ani nežiadal ďalšie predĺženie, čím sudca zavinene porušil povinnosť v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietahov.

JUDr. M. K. vo svojom vyjadrení k návrhu uviedol najmä, že popiera zavinenie a povinnosti sudcu v žiadnom prípade neporušil a ani nekonal v rozpore so zákonom. Bez najmenších pochybností potvrdil skutkové okolnosti prípadu a výslovne uviedol, že je pravdou, že rozsudok v konaní veci sp. zn. 27 C 11/00 vyhlásil dňa 27.6.2003 a kancelárii odovzdal rozsudok na opis dňa

10.6.2004. Už v úvode svojho vyjadrenia uviedol, že rozsah a náročnosť rozsudku, resp. jeho odôvodnenia, uvedené časové obdobie relativizujú.

Poukázal na mimoriadnu náročnosť rozsudku, ktorý je obsiahnutý na 183 stranách. Tento rozsah je, podľa názoru sudcu, daný rozsahom zásahu – predmetný článok zasahujúci do osobnostných práv sa nachádza na troch veľkých stranách, pričom zásahom je každá veta vrátane titulku i podtitulku, ako aj celkový dojem z článku, pričom zásahom sú i fotografie dopĺňajúce textovú časť článku, dve upútavky článku (fotografie s textami) na obálke časopisu a v jeho obsahu, ako aj príhovor zástupkyne šéfredaktora. Z toho, potom vyplynul aj rozsah dokazovania (boli vykonané desiatky dôkazov) vykonaného v konaní. Pre ilustráciu uviedol, že výsluch autorky článku ako svedkyne na dvoch pojednávaniach trval celkom viac ako sedem hodín, čo obsiahlo 24 strán zápisnice o pojednávaní. Samotná skutková a právna analýza je obsiahnutá na 40 stranách odôvodnenia rozsudku. Poukázal na skutočnosť, že vo veci ochrany osobnosti žalobcu JUDr. P. P. proti žalovanému P., a.s., sp. zn. 27 C 32/00 uplynuli od vyhlásenia rozsudku 26.6.2002 do jeho expedovania 29.10.2002 4 mesiace a 3 dni, pričom Ústavný súd SR v Náleze sp. zn. I.ÚS 16/02 zo dňa 9.12.2002 uviedol: „Pri posudzovaní tohto obdobia dospel ústavný súd k záveru, že ho nemožno hodnotiť ako zbytočný prietah v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd tu poukazuje predovšetkým na ustanovenie § 158 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého, ak predseda súdu zo závažných dôvodov nerozhodne inak, rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku sa odošle do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia. V danom prípade predseda okresného súdu využil svoje oprávnenie a lehotu na písomné vyhotovenie rozsudku postupne predĺžil až do 18.10.2002. Okrem toho považoval ústavný súd za potrebné prihliadnuť na tú skutočnosť, že predmetný rozsudok okresného súdu je pomerne rozsiahly (31 strán) a obsahuje veľmi podrobnú skutkovú, ale aj právnu analýzu súdnej veci vrátane odvolania sa na príslušnú judikatúru NS SR, ÚS SR, ÚS ČR a ESLP.“

Sudca JUDr. K. priznal, že posledná predĺžená lehota na vypracovanie rozsudku uplynula dňa 9.1.2004 a o ďalšie predĺženie už predsedu okresného súdu ani nežiadal, pretože nevedel odhadnúť, aké dlhé časové obdobie potrebuje na vypracovanie rozsudku. Rozsudok písal po víkendoch a po večeroch. V práci sa jednoducho písať nedalo. Uviedol, že je i podpredsedom okresného súdu a pracovné povinnosti vyplývajúce z tejto funkcie mu zaberajú podstatnú časť pracovného dňa. Poukázal aj na osobné dôvody v roku 2003, ktoré mali vplyv na dĺžku vypracovania písomného vyhotovenia rozsudku.

V časti právnych výhrad sudca poukázal na tú skutočnosť, že samotnú procesnú lehotu na odoslanie rozsudku, resp. jej predĺženie predsedom súdu, v zmysle judikatúry ÚS SR a ESLP, pri jej nedodržaní, nemožno automaticky

posudzovať ako zbytočný priet'ah v konaní. Lehota v zmysle § 158 ods. 3 O.s.p. je, podľa názoru sudcu, svojím charakterom a právnou konštrukciou, poriadkovou lehotou, takže v prípade jej nedodržania, vôbec nemožno uvažovať o zbytočnom priet'ahu v konaní. Na záver sudca poukázal na rozhodnutie disciplinárneho súdu v inej podobnej veci.

Navrhovateľ sa k vyjadreniu sudcu JUDr. M. K. písomne vyjadril, pričom poukázal najmä na skutočnosť, že samotný sudca, hneď v úvode svojho vyjadrenia uviedol, že je pravdou, že rozsudok v konaní veci sp. zn. 27 C 11/00 vyhlásil dňa 27.6.2003 a kancelárii ho odovzdal na opis dňa 10.6.2004, avšak rozsah a náročnosť rozsudku, resp. jeho odôvodnenia uvedené časové obdobie relativizujú. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že si je vedomý rozsiahlosti daného rozsudku, ale zároveň poukázal práve na práva účastníkov konania, ktorí už od 27.6.2003 poznali verdikt rozhodnutia a napriek tomu im boli upreté ich práva (právo podať odvolanie jedného účastníka príp. právo na plnenie), pretože nemali doručené písomne vyhotovené rozhodnutie.

Navrhovateľ sa nestotožnil s hodnotením lehoty v zmysle § 158 ods. 3 O.s.p. sudcom, keď podľa jeho názoru je svojím charakterom a právnou konštrukciou poriadkovou lehotou, takže v prípade jej nedodržania vôbec nemožno uvažovať o zbytočnom priet'ahu v konaní, pretože význam písomného vyhotovenia rozhodnutia spočíva predovšetkým v tom, že je dokladom o tom ako rozhodol súd. Okrem toho v písomnom vyhotovení sú jasne uvedené aj povinnosti, ktoré sú účastníci povinní splniť. Písomné vyhotovenie rozhodnutia po splnení ďalších náležitostí (najmä doložku vykonateľnosti) je podkladom pre výkon rozhodnutia. Význam doručenia písomne vyhotoveného rozhodnutia spočíva v tom, že týmto spôsobom sa účastníkom dostáva do rúk závažný doklad o ich právach a povinnostiach, popri iných právne závažných skutočnostiach. Preto práve s momentom doručenia sú spojené niektoré procesné dôsledky, napr. začiatok plynutia lehoty na podanie odvolania a v niektorých prípadoch aj začiatok lehoty na plnenie.

Navrhovateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že k priet'ahom v uvedenom konaní nedodržaním lehoty stanovenej v § 158 ods. 3 O.s.p. nemuselo dôjsť, pretože sudca mohol opätovne požiadať predsedu súdu o predĺženie lehoty na vypracovanie rozsudku, nakoľko žiadny právny predpis neobmedzuje právo sudcu požiadať predsedu súdu o predĺženie lehoty na vypracovanie rozsudku, v tom smere, že neustanovuje koľkokrát môže sudca o predĺženie tejto lehoty požiadať. Neobstojí argument sudcu, že o predĺženie lehoty nepožiadala, pretože nevedel odhadnúť aké dlhé časové obdobie mu potrvá na vypracovanie rozsudku. Následne navrhovateľ položil vo vyjadrení logickú otázku, prečo o predĺženie lehoty na písomné vypracovanie rozsudku požiadal sudca predsedu súdu predchádzajúce tri razy.

